

Den första.
Ut i stor sorg och ångslan. Jag mig en wisa gör,
Till att förlida tiden Och korset som jag bär,
Det enda som mig gläder. Så är det att jag tror,
Att Herren Gud mig hjälper Som uti höjden bor.

2. När jag till werlden föddes, Min ögon
klara war, Den glädjen war ej långsam Det war
blott trene dar, Jag aldrig sen i werlden Det
klara ljuset såg, Jag har i mörkret wandrat I
sem och tjugu år.

3. Men ett är det mig gläder Och sagnar
lika wäl Att Herrans ord är giswet Till fräls-
ning för min själ, Gud lät mig början draga
Och bär korset rätt Och ej deröfwer klaga Så
blifwer början lätt.

4. Ly hwarje söndagsmorgon Då höres fri-
dens tolt, Då alla klockor ljuda Till allt det
Christna folk, Då öppnas templet portar För alla
som för mig, Jag är om Hjelp förlägen Om jag
skall komma dit.

5. År 1838 då hörde jag en röst, Att Fräl-
sarn för mig lido Och med sitt blod förlöst, Jag
hastade till Läraren och talte dessa ord: Om jag
den trösten kunde få, Att gå till Herrans bord.

6. Han svarade min gode Swem, har dig
dessa sagt Har du Guds ord så älskat Och der

Den Första.

Ut i stor sorg och ångslan. Jag mig en wisa gör,
Till att förlida tiden Och korset som jag bär,
Det enda som mig gläder. Så är det att jag tror,
Att Herren Gud mig hjälper Som uti höjden bor.

Den första.
Ut i stor sorg och ångslan. Jag mig en wisa gör,
Till att förlida tiden Och korset som jag bär,
Det enda som mig gläder. Så är det att jag tror,
Att Herren Gud mig hjälper Som uti höjden bor.

Den första.
Ut i stor sorg och ångslan. Jag mig en wisa gör,
Till att förlida tiden Och korset som jag bär,
Det enda som mig gläder. Så är det att jag tror,
Att Herren Gud mig hjälper Som uti höjden bor.

Frigets knall, Hwad vill jag seban frukta Swart:
ut jag wänder mig? De ljuswa ord mig tröstar:
Gad i din Herras frid.

5. Kamrater wi skall wara I wäl och we
förmöjd, Mot förmännen så trogna, Till frigs-
baneret böjd, När de med eko ropar: "Blå Bus-
sar" rusa på! Då wi ej lifwet sparar Wi lyckligt
segra må.

6. Wi börom oss påminna, Att öfwer trettio
år Uti vår stilla hydda Guds godhet röna fått,
Allt för vår konung dyra Som nu har slutet
nått, Och ifrån kedars hyddor Till himlens fäll-
het gått.

7. Wi börom oss förena Uti ett brödraband,
Och hwart vår kosa ställes Till watten eller land
Så skall från Swea höras Från tappre Dscars
folk, Att wi med äran segra För Swerges goda tolf.

8. Du bonde jag dig beder, Tänk äfwen der-
uppå, War huld emot min make Och spåda bar-
nen små, När nödens tårar rinna Och nödens
suckar hörs, Kom ihåg jag för dig strider, Och
det rätt som sig bör.

9. Gud hafwer dig nog giswet, En bättre lott
än mig, Ly du med makän kära Får hwila in-
till dig, När frigaren får wandra rätt ömkeliga
trött, Och du med makän kära Åtnjuter mycket godt.

10. Nu jag min kosa ställer, Uppå en främ-
mande ort, Guds ande han beware I mig sitt
dyra ord. Då skall jag lycklig segra, Om dö-
den blir min lott, Guds wägar jag ej klandra,
Jag är nu wid godt hopp.

11. Farväl min hulda make Och mina barn
så små, Jag vill ej längre skrifwa, Min resa
måste gå, Bewäret uti handen Min packning up-
på rygg, Jag måste ut att strida Mot fienden
så stygg.